

[Boligministeren.]

Helge Nielsen sigtede til i sit spørgsmål, var, at jeg havde udført en i forhold til mit embede ukorrekt rådgivningsvirksomhed over for Vejlesøparken, og det var det, der forbitrede mig. Spørgsmålet drejer sig altså udelukkende om min rolle i denne sag.

Hr. Helge Niensens udtalelser om borgmester Øigaard, fiduser osv., ville jeg, hvis jeg var borgmester Øigaard, bede ham om at gentage uden for tinget.

Jeg kan sige om selve sagens realitet, at det primært er et beskatningssmæssigt spørgsmål, og jeg kan give den oplysning — det er sådan set finansministerens opgave, og det var finansministeren, man i så fald skulle have spurgt — at finansministeriet allerede i juli, altså længe før hr. Helge Nielsen anmeldte sit spørgsmål, har taget problemerne op og bedt ligningsdirektoratet om en redegørelse for lejernes skattemæssige stilling i en ordning som den, det her drejer sig om. Sagen har været drøftet i ligningsrådet og ligningsdirektoratet, hvor man er nået til det resultat, at der i det foreliggende tilfælde ikke er tale om et reelt gældsforhold, der kan berettige lejerne til fradrag for renteudgifter. Sagen har altså også fra finansministeriets side været fulgt, og den er efter min mening af både boligministeriet og finansministeriet behandlet på fuldt ud korrekt måde.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Første næstformand (Kaj Andresen): Den næste sag på dagsordenen kan kun med tingets samtykke behandles i dette møde, men hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Man gik da til:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af diplomatisk forbindelse med Den demokratiske Republik Vietnam (Nordvietnam) [af Per Hækkerup m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. XLVII) findes i tillæg A. sp. 3745, fremsættelsen i tidenden sp. 7913).

Forslaget sattes til forhandling.

Udenrigsministeren (Poul Hartling): Når jeg ser tilbage på udviklingen i den folketingsperiode, der nu er ved at afsluttes, synes jeg, der er grund til at ytre tilfredshed med den måde, hvorpå tingets drøftelser af udenrigspolitiske emner har fundet sted. I de snart 4 år, der er gået, siden regeringen tiltrådte, har jeg gang på gang haft lejlighed til at fremhæve det betydningsfulde i, at regeringspartierne og det store oppositionsparti, socialdemokratiet, på alle afgørende punkter har fulgt samme udenrigspolitiske linje. Der er ingen tvivl om, at en bred enighed indadtil giver udenrigspolitikken en særlig styrke, når vi skal gøre vore synspunkter gældende i internationale sammenhænge, en styrke, den aldrig vil kunne få, såfremt noget parti falder for fristelsen til at benytte den som kastebold i det indenrigspolitiske spil.

Man kan til illustration af enigheden mellem regeringspartierne og socialdemokratiet blot nævne Tysklandspolitikken, udviklingen i øst-vestforholdet, herunder spørgsmålet om indkaldelse af en sikkerhedskonference, samt det for snart et års tid siden indledte samarbejde om udenrigspolitiske emner imellem de 6 fællesskabslande og de 4 ansøgerstater. Som nordisk og europæisk stat har Danmark en vital interesse i, i hvilken retning udviklingen går på alle disse felter.

Også i mærkesager, der berører udviklingen uden for Europa, har regeringspartierne og socialdemokratiet i mange tilfælde kunnet trække på samme hammel. Jeg nævner blot til illustration det netop i øjeblikket så aktuelle spørgsmål om Kinas repræsentation i FN, hvor der nu synes at være udsigt til, at den linje, som fra dansk side har været forfægtet i mere end 20 år, vil kunne slå igennem.

Som jeg sagde, er det en styrke for landet, at dets udenrigspolitik hviler på en bred enighed indadtil, og jeg mener at have kunnet spore, at den kendsgerning, at det overvældende flertal af tingets medlemmer har samme opfattelse af vore mål, som regeringen har, har underbygget den indflydelse, vi har kunnet øve. Hertil kommer, at det er af væsentlig betydning, at vi ikke svækker